
Monòleg per a diàleg

(*fragments de Benzina*)

per *Quim Monzó*

—Quan vaig arribar aquí, això era una terra deserta, erma fins a l'horitzó net, sense un maleït arbre, ni un remaleït rierol, ni herba, pedra, roc o matoll (mal que fos bord), que sobreixís de l'arena vermella (perquè aquesta era una arena estranya, com tot el territori: amb miratges palpables, com mai no ho han estat, els miratges). T'ajeies i palpaves la superfície del sòl, i era humida: això, doncs, deies, és un mar, però un mar insòlit, perquè no feia pas més de cinquanta centímetres de fondària i era extens: extensíssim i desert, com si al cel tampoc no hi hagués núvols, ni un alè d'aire. El sol es movia, però, més ràpidament que a altres llocs (jo recordava haver estat a altres llocs, però no sabia com ni quan: era com una boira sense perfils), on el sol era roig i groc i tebi, com a punt d'extingir-se. Vaig arribar aquí xipollejant, des de l'horitzó dels horitzons, no sé ben bé d'on, i demanant-me quin seria el meu destí, la meua meta, el meu món final. Em sentia esgotat, com mai no ho havia estat, i en arribar aquí vaig saber que era vinguda l'hora del descans, de la parada i fonda. Vaig ajeure'm i vaig tractar d'adormir-me, però per a fer-ho em calgué construir una petita elevació de terra (perquè, com ja he dit, aquella sorra era boja i, tot sovint, es convertia en terra). Vaig fer una plataforma llarga com de dos metres i ampla com d'un, i que sobreixia dels cinquanta centímetres d'aigua que, si hagués volgut ajeure'm per a dormir, m'haurien ofegat. Vaig allargassar-m'hi i, tot i que en sobresortir-me els peus de la plataforma (en aquelles èpoques jo feia ben bé dos metres i mig d'alçada) em sentia incòmode, vaig aconseguir d'a-

dormir-me i somiar un somni dolç, i em va semblar que feia fresca, com si bufés un ventijol del nord (o del sud o de l'est o de l'oest, que no sabia on eren els punts cardinals). Vaig llevar-me afamat, per primer cop em vaig sentir l'estómac buit, com la closca d'un mollusc amb salaborr d'anys i inhabitada. Panxa enlaire sota un cel no gaire còsmic (del qual no rajava cap mannà que m'alletés) m'arribava la remor de terres llunyanes. L'espessor del temps no s'esgotava mai, era perpètua com la pols que s'acumulava sobre la plataforma o les espurnes d'un foc encès amb paciència de segles. I dic segles per donar una idea de temps, ja que (i aquesta també és bona) semblava que el temps, en realitat, no existís, car no hi havia cap mena de referència que et pogués dir això és un dia, això és una hora o això és un any. I pensava si, potser, no fos que ja era mort, que la vida no existia i només existia la mort, que era precisament aquella mena de llimbs on dormia i rumiava, més ensopits encara que el paradís de núvols blancs on algú m'havia promès d'arribar si duia una vida de bou assenyat. Molt sovint, també, rumiava qui podia ser que m'hagués parlat de totes aquestes beneiteries, però amb això em passava com amb les imatges boiroses d'altres llocs on em semblava d'haver estat: núvols sense caire. I com més temps passava, més insensible esdevenia a tot (i quan dic tot, em refereixo al pas del temps cronològic, que d'altra banda —com ja he dit abans— desconeixia; però mai al meteorològic, que era la més pura monotonia institucionalitzada). Ja des del mateix moment que la plataforma fou alçada, vaig intuir (no ho podia preveure perquè no tenia l'experiència necessària) que alguna cosa canviaria, d'aquell moment endavant, potser només perquè la superfície homogènia del sol havia variat, i el mar havia deixat de tenir una fondària uniforme i, ara, en un lloc concret, arribava a un metre, fins i tot a un metre vint centímetres, cosa aquesta que volia dir que l'ordenació primera de la natura havia estat violada. Efectivament, succeïren diverses coses (però temps més tard, quan ja havia oblidat la meva predicció). El primer d'aquests esdeveniments fou l'arribada d'una noia d'ulls glàcids que aparegué de més enllà de l'horitzó dret i anà acostant-se a poc a poc, sense ni tan sols mirar-me: passà uns vint metres lluny d'on jo era i derivà fins a l'horitzó esquerre. Molt de temps més tard (ja hem aclarit que no us el puc mesurar), el sol va caure ràpidament i esclatà contra l'aigua del mar, potser uns dos o tres quilòmetres lluny, amb la qual cosa quedà demostrat que el sol era ben bé petit i no pas tan allunyat com em pensava. Òbviament, es féu de nit ipso facto, i de la caiguda del sol m'arribaren onades que feren trontollar la precària estabilitat de la plataforma. Em vaig adormir pensant que, a partir d'aquell moment, el cel seria negre per sempre més, i que hauria d'acostumar-m'hi. Cosa estranya, però, en el lloc del sol hi havia un disc blanc, com un mirall que em mirava des d'allà dalt, lluminós com una lluna, raó per la qual vaig procedir a anomenar-lo així. Per l'aspecte, però, semblava que era allà ben bé per compromís, cosa que em féu suposar que aquella suplantació no duraria pas gaire i que, aviat, el sol tornaria al seu lloc. I així fou: en despertar-me, sortia lentament per un dels horitzons, amb la novetat que aquest cop (i a diferència de l'anterior, que era blau) el sol es presentà de color verd poma que, amb el pas dels dies (que ara ja existien, perquè l'astre naixia i desapareixia cada tant, ara per un horitzó, ara per l'altre, i això em donà una primera referència per al còmput cronològic) esdevingué ataronjat, com una bombona de butà, i als capvespres, abans d'anar a dormir, em somreia sibillinament (si és que aquest adjectiu vol dir allò que em penso). Les onades, que havien començat amb la caiguda del primer sol (o la primera caiguda del sol, que encara no sé si és un de nou o el mateix d'abans, tenyit), minvaren però no desaparegueren, i van començar a

haver-hi mares escumoses, que em duien els objectes més inútils: vaixells de joguina (petits, de plàstic blanc, vermell i blau: horribles) i ampolles amb misatges demanant auxili en idiomes complicats i indesxifrables, taps de suro, anells d'or-flotant (una varietat d'or que flota) i caps de llumins del Brasil, amb reproduccions de la fauna i la flora del país, immens (segons explicava el dors d'una d'aquelles capsetes: 8.511.965 km²; capital: Brasília; moneda nacional: cruzeiro; idioma principal: portuguès). Un dia, a més de l'ampolla (en aquesta ocasió, però, plena de cocaïna) vingué també el venedor corresponent, que em demanà calés i es mostrà sorprès de la meua sorpresa. Li vaig dir que de calés ni un, i se sentí decebut i s'assegué sobre la caixa de plàstic vermell on duïa les cocaïnes, i encengué un cigarret i començà a narrar-me la seva vida: un continu vagarejar a la recerca de compradors de sarsaparrella, per països estranys i terres massa eixutes i llacs glaçats i alts cims i valls profundes. Li vaig dir que jo no en tenia cap, d'història per a narrar, i em somrigué i em digué que era afortunat de no tenir-ne, i continuà xerrant ell solet. Quan em vaig despertar tornava a ser de dia i ell ja era llevat de feia estona i es dedicava a construir una nova plataforma damunt la que jo havia construït temps enrera, i a ampliar aquesta. Breu: dos dies més tard, la plataforma era ampla i sòlida, com de ciment (segons com, però, es feia tova altre cop: de sorra), i cap al nord (en relació amb els moviments solars, m'havia format un particular sistema de punts cardinals que no ve a to explicar ara i aquí) tota l'arena-terra que hi havíem tret va deixar lloc a un profund penya-segat. El problema, però, no durà gaire, perquè va aparèixer el jeep amfibi del Servei de Dessecació que, en un tres i no res, deixà aquell mar poc pregon convertit en una estepa de fang que, en assecar-se, esdevenia polsim d'or, alçat cap al sol per un vent que, des d'aquella matinada, bufava càlid i uniforme. Calgué demanar ajut a un cel que semblà sord, i orb, que ens ennuegà amb pluges i ens esquerdà de fred, i ens arrencà la pell a còpia de llamps i malsons. Un dia va morir (ell, el venedor de cocaïna; em sembla que a conseqüència d'una indigestió), però l'endemà tornava a ser viu, al seu lloc de costum, com si res no hagués succeït. I ja per sempre més vaig ignorar la mort, perquè la mort no existia o era poc seriosa i se'n fotia. Cada cop, però, estic més convençut que no existeix, perquè hom és etern: hom no coneix altra cosa que l'existència, no hi ha res fora d'allò que es toca o es veu: la meua existència és eterna perquè, *per a mi*, és el tot (o Tot). Bé, continuo: un dia vam veure una espiga daurada, de blat, que naixia a terra, al mateix punt on jo acabava de llençar dues gotes de cocaïna. Vam obrir un altre parell d'ampolles i en llençarem el contingut dins dels solcs que anàvem llaurant, empenyent cops i cops l'arada que havíem fabricat amb la caixa de plàstic de les ampolles, roja com una cigala que anés llepant lentament la polpa eixuta del terreny, suats sota un sol d'urinari (i un sol d'urinari vol dir —pren-ne nota, egipciolleg d'escorxadors—: un sol groc pàllid, com reflectit en els pixums) mentre menjàvem, famèlics, els grans de blat que naixien instantàniament, barrejats amb testes d'homes bigotuts i cames cenyides dins de mitges negríssimes i coronades per lligacames de roses (testes i cames que tallàvem d'un concís cop de corbella: un doll de sang roja nodria l'aspror d'aquest magma terri). Després van venir les lluites amb homes del nord i homes del sud, i les ràtzies de ramats de nyus que ens calia allunyar amb càntics màgics, i la sobtada creixença de prats de margarides, i les invasions de llagostes verdes i negres, i aquella temporada que tornà a no haver-hi nit i el sol arribà a assecar-nos els ossos, de tant com picava, i aquella nevada que durà anys i finí amb la pacífica invasió de parelles noucentistes i heterossexuals, muntades en tàndems i amb ombrelles blanques, com els vestits de les

noies (de galtes empolvorades de rosa). Però això és història recent i no crec que calgui esmentar-la (...). O potser sí, perquè vingueren els landós i les calesses de cavalls blancs, que es deturaven al bell mig de la immensa prada, i eren assetjats per indís que, en el darrer moment, perduda tota mena d'esperança, es retiraven innecessàriament derrotats i udoladors. Els dels landós i les calesses comptaven morts i ferits i, sense fer distinció entre els uns i els altres, els enteraven juntament amb els cavalls (que, a hores d'ara, ja podien) i se n'anaven cercant l'aurora boreal pel cel de mandarina. Els fems dels cavalls renovaven la vitalitat de la terra, la feien fèrtil i, en conseqüència, per arreu creixien ja arbres gegantescos: ficus tropicals amb fulles dentades (perillosíssimes, perquè només d'una dentellada t'arrencaven un braç) i sequoies tristes. El procés de creixement era llarg. (Afortunadament, però, nosaltres envellíem de manera imperceptible.) Van venir orquestres de poble, que tocaven de nit en envelats de mil ratlles i colors, plens de gent desconeguda que arribava de més enllà de l'horitzó, com si tothom sabés l'existència de l'envelat. L'endemà, els matins eren desolats: planúries de confetti i serpentina s'assecaven sota un sol pàllid i coent que podia a pólvora cremada, i tot era silenci, i les orelles enyoraven ja aquelles melodies tan barates i pobres de so que ens havien alegrat aquella mateixa nit que oblidàvem sense pressa. Recollíem les màscares i les guardàvem acuradament, perquè qualsevol altre vespre tornarien els músics, i durien grupies noves de les quals, indefectiblement, tant el venedor de coca cola com jo ens enamoràriem amb la més honesta de les decadències. Els primers nens foren de cabells clars i rinxolats, i jugaven i corrien entre les cames dels músics, negres de pantalons i sabates. Vingué que llurs visites anaren espaiant-se més i més, i restàrem sols amb els cadells del nostre amor (perquè les grupies fugiren darrera dels músics, oblidant-se de nosaltres i dels fills que ens eren comuns) i, potser per a oblidar la nostra renovada solitud, començàrem a construir una casa prefabricada que, feia temps i per correu, el venedor de coca cola havia encarregat a un hipermercat de nom exòtic. Era l'època dels primers zepelins, i dels globus plens de mans que ens saludaven mentre es perdien enllà del sol (pur or fosc) que es ponía darrera els boscos d'alzines, verds i secs. Tot això coincidí amb l'arribada de la carretera que una brigada d'homes peluts i de parla estranya anava estenent des de més enllà de l'horitzó (ens agradava molt d'imaginar-nos com devien ser les coses més enllà dels nostres límits visuals), com una serp grisa i monòtona, ratllada intermitentment de blanc. Bon punt la brigada deixà de veure's, aparegueren els jeeps i els tancs i els camions, tot de color verd fosc, mig terrós, arrossegant una gamma prou ampla de canons. Ocuparen la casa, s'endugueren els nenets rossos i ens ompliren de paperam: documents i pòlisses i signatures que amb prou feines compreníem. Haguérem de pagar i vam dir-los que, de diners, no en teníem. Digueren que s'ho cobrarien en espècies: ens desmuntaren la casa prefabricada i pujaren les peces a un dels camions. Després s'hi afegiren ells i, en poc temps, tornàvem a ser com abans: sols i perduts sota el sostre dels estels. (Encara gràcies que s'havien endut la mainada, perquè havíem esdevingut míseros i no hauríem pogut nodrir-los). En pocs dies, del pas dels jeeps només restà el record fugisser que aquella carretera s'encarregava de reviure (cada cop més difícilment, però). Finalment, una matinada fresca, tips i ensopits començàrem la caminada. Volíem saber què i qui hi havia, enllà dels nostres horitzons quotidians; així que prenguérem la carretera cap a la direcció d'on havien sortit els jeeps i els tancs, i caminàrem setmanes senceres, i cada tants jorns trobàvem una plataforma similar en tot a la que nosaltres havíem construït molt de temps enrera; però totes les plataformes eren desertes, sense ningú que

les habités, i s'hi trobaven senyals de l'edificació d'una casa prefabricada (però només els senyals, de tal manera que vam entendre que el nostre no era un cas aïllat, sinó que, potser, milers d'éssers es trobaven en la mateixa situació, potser des del principi del principi, des d'abans de la primera nit, des d'abans de la caiguda del primer sol), i vam decidir dormir fins a la matinada. En despertar, ens vam trobar inútils, com corredors de fons sense línia d'arribada, no ben bé capats, ans com imbuïts d'una mandra còsmica, potser bruts i trists i moixos i angoixats i impotents i desencisats. Vam saber que no en trauríem res, de continuar endavant, de caminar els mons i els planetes, i vam tornar altre cop, a poc a poc, cap al nostre terreny, i encara que tot era una llisa sabana (cel i terra la més perfecta expressió de monotonia), vam conèixer quin era el nostre lloc, quin el nostre terreny, quina d'entre totes era la nostra plataforma, i no en vam dubtar ni un segon, malgrat que la presència d'aquells homes uniformats fos aliena a la imatge que havíem recordat durant el llarg pelegrinatge. Aquells eren homes estranys i impàvids. Duïen cabells curts i lluents, pentinats amb gomina, i bigotis de ratlla i vestits pota-de-gall amb corbates negres com les ungles, i armilles fluorescents i llibretes brutes i olioses que feien funcionar per a anotar-ho tot. Anaven acompanyats d'altres homes armats que ens miraven als ulls sense veure'ns. Ens obligaren a treballar a punta de pistola. Fins a quedar eixuts. Llauràvem la terra amb màquines modernes, importades de remots països sobre els quals no ens era permès de preguntar. Després segàvem i empaquetàvem els productes recollits. Treballàvem de dia i de nit; tant que, finalment, ens adormíem tot i treballant i, adormits, continuàvem la feina. Vam estar tants i tants anys fent el mateix, que, a la fi, oblidàrem que hi havia hagut un temps millor, sense treball i amb lúdiques transformacions ambientals. Vam romandre en aquest estat de desesperança fins que arribà el temps dels gossos. Perquè, un dia, arribaren gossos blancs i grossos, d'una raça ferotge i difícil de definir; grossos com cavalls i àgils com lleopards, d'ulls de gata i cabelleres de gel. Arribaren de l'est, nedant (perquè la sabana havia tornat a esdevenir mar) i duïen les dents esmolades i brillants. Per tal d'abreujar la llarga narració dels fets, direm que les lluites entre els gossos i els homes de cabells llardosos i armilles fluorescents foren llargues i àrdues, dures i interminables. Vam comprendre aleshores (en veure'ls tan febles: lluitant els uns contra els altres) que ni gossos ni homes no ens havien de governar mai més, i ens semblà recordar, com en un somni d'adrenalina, un temps anterior, una època pretèrita molt abans del treball constant que se'ns menjava la vida, dia a dia. La lluita s'allargà anys i anys i segles i períodes glacials i, mentrestant, nosaltres continuàvem pencant de matí a matí, dormint dempeus mentre llauràvem (o pescàvem, perquè quan la prada esdevenia un mar, nosaltres continuàvem el nostre indefugible treball, lluitant amb serps marines i cérvols braquiats i taurons de dos caps i salamandres antediluvianes). La lluita finí la nit abans que el sol es llevà sobre els cadàvers dels gossos i dels homes de cabells lluents, que havien mort de vells, mort que no qualificaré com a natural (perquè —com diu molta gent— no gaire al capdavant totes les morts ho són, de naturals), sinó com a mort no provocada. Bé, doncs; un dia, gossos i homes aparegueren morts (com ja he dit i començo a considerar enutjós de repetir). Ens llevàrem (nosaltres: els oprimits) i, inconscientment, iniciàrem el camí cap a la feina quotidiana. Alto, vam dir-nos de sobte (en veure que els opressors eren morts, ens semblà haver mig viscut mig somiat uns altres temps). Deturàrem les passes que dirigíem vers l'indesitjable destí i prenguérem consciència que, en aquell moment, ni gossos ni homes no ens sotmetien i que, per tant, érem lluires de fer allò que volguéssim. Érem prou intel·ligents com per a

saber que, si de bell nou tastàvem la llibertat, no era pas gràcies a nosaltres, sinó perquè els opressors havien estat tan babaus de morir (dit sigui això sense ànim d'establir un patró de comportament pessimista respecte al potencial d'auto-alliberament de les comunitats marginades). Vam optar per la venjança, entre altres coses perquè no havíem llegit Gandhi (el venedor de cocacola ni tan sols no sabia llegir) i teníem el pit ple d'odi i ràbia. L'endemà ja érem en camí de les terres que suposàvem matrius dels nostres antics opressors: gossos i homes. Pel camí, vam trobar gentades sadolles d'ira i que, per un no gaire curiós afany similar al nostre, havien també decidit de venjar-se. Assabentats tots del comú desig, continuàrem plegats la marxa. Aquesta fou l'època de les pluges de meteorits, de les quals ens guariem sota envelats que omplíem amb les orquestres de mil colors que tocaven músiques per a ballar a la vora dels rius i els oceans. Hi havia manta noia (groupies o no) que estimàvem ara i adés a l'ombra de les atzavares. En barques roges i verdes, arribàrem prop del país dels opressors. A l'altra banda del riu començaria la lluita. Aquella nit, però, menjàrem, beuríem, cardariem i dormiríem com els arcàngels (...). De tal manera que ens vam beure la nit sencera en petits bols de porcellana, i menjàrem les fruites més dolces (raïms i prunes i préssecs i pomes i síndries i plàtans i taronges) amb mel, i ens llepàrem els llavis els uns als altres, i ens adormírem esgotats (fluixos vaginals i sèmens formaven un aiguanaf d'exagerada dolçor). Quan el llenç negre de la nit s'esfilagarsà en blaus pallidíssims, ens aixecàrem i vestírem els bronzes més durs, les més àlgides armes, aquelles que enceguen de claror el mateix sol, i ens rentàrem i beguèrem llet blanca de les més grasses vaques, i menjàrem matons i formatges i xaïs. Un cop vam tenir-ne prou, començàrem la caminada: travessàrem la línia blava del riu i, sense tastar el gust espès de la pols, arribàrem als primers pobles. Homes i gossos hi vivien en construccions estranyes i llargarudes i (el que és més greu) junts i amistançats, de tal manera que vam comprendre l'engany: havien fingit davant nostre: no eren pas enemics, com ens havien fet creure, sinó que la seva aparent lluita no era més que una forma de subjugar-nos, de fer-nos creure que eren dividits i que, doncs, només calia esperar la fi de la lluita, fi que hauria comportat la derrota d'un dels bàndols i la feblesa de l'altre. En aquesta creença, havíem treballat pels temps dels temps, submisos i cretinitzats. Ningú no va pensar a demanar per què, en morir aquells que ens ocupaven, llurs compatriotes no els havien substituït per nous esquadrons. Entràrem a les viles sense fixar-nos en el nom que les definia: totes foren, en un no-res, sabanes aplanades per un rengle de botes insensibles, estès al llarg de centenars de quilòmetres. Quan el sol fou ben alt, ens notàrem afamats: robàrem els bous i en menjàrem la carn: les mameles de les cabres, les llengües dels braus, els ulls dels nens, les vergues dels homes, els ovaris de les dones. Traginàrem vi dins dels nostres cossos, i licors de tota mena. Finit l'àpat, vam prendre la gent més bella i la férem despullar. De genolls a terra ens lleparen els sexes i, quan en vam tenir prou d'aquest color, els prenguérem pels forats més humits de llurs raconades gespades, fins que (esgotats i buits de tota mena de fluixos, i esverats també, que ells, els nostres enemics, n'haguessin pres ni que fos un bocí de plaer) els assassinàrem amb els patiments més subtils (la injustícia engendrà l'odi que engendrà la injustícia), i vam beure en calzes d'argent la sang que degotava de llurs membres amputats. Ens eixugàrem els llavis rogents (camí enllà, la pols ens assenyalava nous vilatges que caminàrem lentament, tot banyant-nos i jugant en les rieres i els rierols, en els rius més amples, en les mars més agradoses). Abandonàvem les illes tot saludant amb la mà els boscos de foc i les pedregoses muntanyes i les

prades tàctils i les arenes atrafegades i els penya-segats orbs. Sols i foscos, avançàvem en transbordadors rovellats, velles carcasses del segle dels dimonis amb cua i aventurers amb copalta i un ull de menys, d'aquells que moren a qualsevol raconada de port sense que ningú se n'adoni, ni tan sols les gavines, entestades a fugir de paquebots i sorolls i pedres grises i llàgrimes de petroli que neixen dels ulls dels homes plàstics que descarreguen llesques d'acer oliós als molls de les metròpolis fredes i de portland, llunyanes, a continents on el sol no neix mai, ans mor cada vespre. Nets i restablerts, assetjàrem les rodalies de la ciutat negra (el capvespre ens feia companyia) i encenguérem focs grocs sobre un cel irisat de blaus foscos, i rosats. Cada vespre la son ens guanyava, però l'endemà, de matinada, tan bon punt el sol es llevava, les ciutats eren, una darrera l'altra, torxes titillants socarrimant-se a les ribes dels rius, sota el treball constant de cargols barrocs i existencialistes, i prop de les guitarres àcides de Richie Heavens i l'escuma blanca dels petits vaporetos, els vaixells a pales, les enormes copinyes buides de molluscs prehistòrics, banyant-nos fins que el sol començava a cremar-nos, quan deixàvem que la son ens acomboiés, allargassats sota la carcanada fètida i florida d'una barca que degotava molses polivalents. **Recorriem**, aleshores, els vells barris on bandes de jazz i sambes refeien una història que no era pas la nostra: carrers amb colonials balcons espanyols forjats en ferro negre, golfes parisenses, cafès canilles on mariners borratxos i noruecs cercaven prostitutes i cerveses, angoixats pels criolls de pell negríssima amb canotiers de palla nova o copaltes deslluïts que esguardaven el no-res amb ulls grocs, cavalls que s'adormen a frec d'un fanal de llet, on es besava, furtiva, una parella, sorneguers nosaltres abans de tallar-los el coll d'un cop de sabre. Passàrem pels estanys de plata, i hi deixàrem la tristesa, emmirallant-s'hi per sempre més. Caminàrem pels camins, amb pressa, i vam veure la taronja roja del sol, ponent-se enllà de la línia perfectament blava del darrer oceà, mentre travessàvem oscil·lants ponts bizantins, nit un cop mort el vespre i nounades les lluminoses taques de color del paper xarol, quan entràrem dins del vaixell, trontollador sobre l'escuma freda dels mars, glaçats i bullents: fumejants: plata pura i líquida: argent que s'obre quan el vaixell blanc-blau-roig, amb fumera, s'allunyava a la recerca del sol, entre gavines paranoiques, papallonejant damunt les meves ombres. Calàrem foc als boscos, emmetzinàrem els rius, assassinàrem conscients del nostre plaer: res no ens deturà el gest: les arbredes espetegaren i els cabells s'enruncaren de tal manera, que mai ningú no hi podrà cercar cap mena d'origens. Serfs nostres, homes d'armilles fluorescents i gossos ens portaven a les portes de la ciutat següent (haviem cremat totes les prades i l'espectacle era dantesc). També caminàrem de nit, fins a acostumar-nos a innombrables llunes que petjàrem en deserts cixuts com estepes selenites, a peu i a cavall i amb jeeps i amb camions i amb tancs: arrasàrem, destruïrem, cremàrem, devastàrem i, en arribar al barrenc on s'acaba el món, dinamitàrem les poques ciutats que ens restaven: milions de galeries subterrànies les feren esclatar fins que esdevingueren purs cadàvers esventrats. La darrera ciutat morí abusada pel foc i per la cridòria inaudita dels habitants, Joanes d'Arc forçades a una mort de bacons: exsudaren greix i esclataren a poc a poc: la pell rostida petà per zones, esclatxes d'uns cossos que esdevenien llard. Quan ja no hi hagué, sobre la faç del planeta, cap home amb gominna als cabells, ni cap gos, ho celebràrem amb festes que duraren anys. Ens banyàvem a les platges més belles (follià de dansaires als vells mercats curulls de síndries, plàtans, tamarindes, piles a tocar de la remor pacífica de les aigües, ofertes entre enormes fulles de palmera jove), i ens rebolcàvem a la neu dels cims, matant el fred a cops de ginebra (la bafarada glacial desfà la imatge de les

aigües metàl·liques, al llac on viuen peixos elèctrics, serps amb ulleres, papallones marines, àguiles nedadores, d'ulls vivacíssims, amb tentacles sonors i histèriques rialles de cocodril sorneguer). Tothom s'installà on va voler, i el venedor de cocacola ho féu en una vall d'arbres de mel. Jo, a poc a poc, vaig tornar a l'estepa on havia arribat (mai no he sabut d'on) un dia que es perd ja en el maremàgnum de les coses somiades. Per l'antiga carretera, el sol feia las el desig de les aigües que tornaven a omplir els prats i humitejaven els capvespres sota l'ombra càlida de les palmeres, arrencant a contrallum del cel blau, tan fosc, i de la lluna, gargall blanc perfectament rodó. Aleshores, vaig sentir una olor de pells suades i cervesa. Entre fustes podrides i canyes de rosaris, dolces a la llum groga d'un quinqué ple de greix, vaig conèixer l'Hipòlit i la noia rossa de la qual mai no he sabut el nom. Cardaven en un blanquíssim hispano-suïza, i em convidaren a afegir-m'hi. Després, marxàrem amb el mateix cotxe i, al lloc de la meua antiga i gairebé oblidada plataforma, vam trobar una gasolinera, plena de pols i rovell, i vaig intuir que, durant la meua absència, una o moltes vides s'havien desenvolupat en aquell mateix indret. Un vespre, comparegué una noia que nomia Maradigna. Duia un piano blanc a l'esquena i ens demanà si podia deixar-lo sota cobert.

QUIM MONZÓ